

[Lilli Gyldenkilde]

godt, at vi laver en overgangsordning, så vi får klaret det problem.

For det har noget at gøre med tilliden til, hvad der sker her i folketingssalen, og jeg synes ikke, at den tåler ret mange flere rystelser; det er galt nok, som det ser ud. Som sagt er det ikke den sociale indignation, der har drevet mig her, men tilliden til systemet, som har gjort, at jeg har interesseret mig for dette punkt.

Så tak for de sidste bemærkninger, hr. finansminister!

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Efter at have hørt finansministerens redegørelse for, hvem det er, der kan komme ud for disse problemer, og så at have hørt fru Lilli Gyldenkilde tale om mennesker, der har planlagt igennem et langt liv, vil jeg udtrykke min betænkelighed ved det, hvis nogen har planlagt igennem et langt liv, at deres ægtefælle skal dø før dem selv. (Munterhed).

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, man hører jo det, man vil høre, men jeg troede ærlig talt, at hr. Glønborg – som jeg ikke vil sige har særlige forbindelser til de højere magter, i hvert fald ikke mere end os andre, men så i hvert fald interesserer sig lidt mere for det – var helt klar på, at det jo ikke var det, jeg talte om, om tidspunktet for, at den ene eller den anden skulle dø. Det er der jo andre tager der sig af; og det troede jeg ærlig talt at hr. Glønborg var helt på det rene med. Det tror jeg egentlig også at han er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 326:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsfonde.

Af finansministeren (Lykkesøft).

(Fremsat 25/5 93. Første behandling 1/6 93.

Betænkning 17/6 93).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Klaus Hækkerup (S):**

Også dette lovforslag har været undergivet en særdeles grundig behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Der er kommet mange henvendelser udefra, og der er stillet godt et halvt hundrede spørgsmål til finansministeren af afklarende art af udvalgets medlemmer.

Jeg er glad for her at kunne slå fast, at regeringen virkelig har lyttet til de problemer, der er blevet rejst både af udvalgets medlemmer og i de mange henvendelser, der er kommet til udvalget udefra.

I alt 19 ændringsforslag har finansministeren fremsat, alle sammen ændringsforslag, der imødekommer nogle af de betænkeligheder og den kritik, der har været givet udtryk for i forhold til det oprindeligt fremlagte lovforslag. Vi indstiller fra Socialdemokratiets side loven til vedtagelse med de 19 ændringsforslag, regeringen har fremsat.

Jeg vil gerne understrege, at det vigtigste, der sker med vedtagelsen af dette lovforslag, er for det første, at vi hermed skaber det økonomiske grundlag for at sænke indkomstskatte trykket og sænke marginalskatterne. Det er jo sådan, at det kan vi kun gøre, hvis vi kunne skaffe supplerende eller alternative indtægter. De er hermed tilvejebragt.

Det andet vigtige skridt, vi tager med denne lov, er, at vi nu nærmer det danske skattesystem til det skattesystem, der er dominerende i de fleste EF-lande. Vi har længe diskuteret i

[Klaus Hækkerup]

Skatteudvalget, hvordan vi fik harmoniseret vores skattesystem med de høje indkomstskatter med skattesystemet i de øvrige EF-lande med den meget tunge vægt på arbejdsmarkedsbidrag af den ene eller den anden art. Med dette lovforslag her nærmer vi os samtidig i væsentligt omfang det beskatningssystem, vi kender i det øvrige Europa, og det vil gøre bl.a. arbejdskraftens bevægelighed lettere. Det vil gøre en række ting nemmere i det europæiske samarbejde.

Med de to begrundelser, som jo er hovedbegrundelserne for lovforslaget, skal jeg på mit partis vegne meget varmt anbefale det til vedtagelse.

Kai Dige Bach (KF):

Vi har fra konservativ side fire hovedindvendinger mod forslaget om den nye bruttoskat.

Der anvendes et forkert beregningsgrundlag, nemlig bruttolønnen uden fradrag for pensionsindbetalinger. Den private opsparring er ingen luksus efter vores mening, men en klar nødvendighed.

Vi ønsker et loft over bidragets størrelse, så bruttoskatten ikke bliver en ny uendelig skattekrue.

Regeringens forudsætning med en stigning på 4,3 pct. i privatforbruget i 1994 vil efter vores mening ikke holde stik, og dermed er vejen åbnet for en skatteskruefest uden lige. Retfærdigvis skal det dog siges, at den jo først kan begynde i 1995, hvor procentsatserne første gang skal reguleres efter udgiftsbehovet.

Vi ønsker en klar og synliggjort sammenhæng mellem det opkrævede bidrag og anvendelsen af bidrag. Skatteministeren har udtalt, at arbejdsmarkedsbidraget ikke er skat, men en særlig finansiering af nogle konkrete ydelser. Men alle skal jo betale bidrag. Mange får slet ikke de omhandlede ydelser, og der er endda nogle, der ikke kan få ydelserne fra de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag.

Systemet med to skattegrundlag er uoverskueligt for lønmodtagerne. Vi ønsker den enkeltes skat synliggjort; ellers kommer der for lidt pres på en reel lettelse af skattetrykket. Derfor ønsker vi også alle skatter opkrævet hos arbejdsgiveren og ikke, som der er lagt op til, at også pensionskasserne skal opkræve bruttoskat af de overenskomstmæssige pensionsordninger. Det betyder nemlig, at den en-

kelte lønmodtager ikke umiddelbart på sin lønseddel kan se, at der opkræves bruttoskat af pensionsbeløbet. Og det betyder – hvad værre er – også, at forsikringsselskaberne skal til at opbygge et tilsvarende administrationsapparat som det, arbejdsgiverne i forvejen er nødt til at opbygge for at kunne opkræve arbejdsmarkedsbidrag af den resterende del af lønnen.

For selvstændigt erhvervsdrivende beregnes bidragsgrundlaget af den indkomst, som medregnes til den personlige indkomst. Anvender personen ikke virksomhedsordningen, betyder det, at der ikke opnås fradrag for erhvervs-mæssige renteudgifter i bidragsgrundlaget.

Dertil kommer, at har den selvstændigt erhvervsdrivende samtidig lønindkomst, kan underskuddet fra virksomheden ikke modregnes i lønindkomsten. Og det har ikke mindst betydning for landmænd og mindre forretningsdrivende, der ofte periodevis må tage job ved siden af deres egentlige erhverv for at få det hele til at løbe rundt.

Endvidere indebærer forslaget, at midlertidigt udstationerede personer under 30 pct.s beskatningsordningen – den, vi vedtog den 19. juni 1992 – fremover pålægges en yderligere skat svarende til arbejdsmarkedsbidraget, og det betyder en forhøjelse af beskatningen til 33½ pct. fra 1994 stigende til 35,6 pct. i 1998. Dette er i direkte modstrid med de bag 30 pct.-reglerne liggende hensyn om en særlig lempelig beskatning for udenlandske forskere og andre specialister. De nye regler vil igen vanskeliggøre Danmarks evne til at tiltrække udenlandske specialister på grund af skattetrykket.

Helt generelt må vi væk fra hele tiden at lægge yderligere skat på arbejdsløn. Uopfindsomheden med hensyn til at skrabe penge ind til den fælles husholdning – og det gælder ikke alene Danmark, men hele den vestlige verden – er forstemmende, ikke mindst set i lyset af de mange arbejdsløse, vi har. Det er helt indlysende, at det på ingen måde kan fremme beskæftigelsen, at prisen for arbejdskraft bliver dyrere på grund af uopfindsom skattepolitik.

Det Konservative Folkeparti stemmer imod lovforslaget.

Helge Sander (V):

I Venstres folketingsgruppe har vi svært ved at se det arbejdsmarkedspolitiske geniale i brut-

[Helge Sander]

toskatten, men omvendt kan vi godt se, at det er et forslag med visse perspektiver. Vi har allerede oplevet, at det udgiftspolitiske måltal er overskredet med mere end 10 mia. kr., og så har man her det perfekte instrument til en yderligere forøgelse af det i forvejen alt for store skattetryk.

Men ser vi mere præcist på, hvordan de nye arbejdsmarkedsbidrag er skruet sammen, må det undre, at man har valgt en ren socialdemokratisk model, hvorefter bidragene opkræves som en fast procent af hele lønnen. Det stemmer på ingen måde med de ydelser, man får for sine bidrag. Det er jo således, at de højestlønnede skal betale mest til dagpengesystemet, men får langt den mindste dækning. Der burde, føler vi, som et minimum have været et loft over bidraget fra den enkelte. Det ville også have svaret meget bedre til hele ydelsesstrukturen.

Regeringen indfører nu et aktiveringsbidrag, som skal dække efteruddannelse og dermed afløse AUD-bidraget. Store funktionærgrupper har ingen mulighed for at få glæde af f.eks. AMU-uddannelserne. Det opretholder regeringen. Men alligevel skal disse grupper med den nye opkrævningsmåde betale mere til AMU-systemet.

Der er ikke tale om rigtige arbejdsmarkedsbidrag, men alene om en ny skatteskrue. Det må stå helt fast, også efter de seneste ugers behandling. Vi ser det tydeligst, når talen falder på fond 3. Hvordan tror regeringen at bidrag til barseldagpenge, for slet ikke at glemme sabbat og børneorlov, skal hjælpe til at forbedre strukturerne på vort arbejdsmarked? Her er der rent ud sagt tale om en ny skattefinansiering af rent sociale udgifter.

Men ændringsforslagene rummer dog enkelte lyspunkter, som jeg også føler grund til at kvittere for. Det er absolut glædeligt, at regeringen fastslår, at der først kan blive tale om virksomhedsbidrag fra 1997; tiden er absolut ikke til at øge ledigheden med nye afgifter. Og det er ligeledes glædeligt, at udbetalinger under Dansk Skibsregister friholdes. Alt andet ville også have været en klar underminering af den gode konstruktion, som den tidligere regering fik gennemført. Vi erkender altså, at der er forbedringer i ændringsforslagene.

Men vi kan fortsat ikke acceptere lovforslaget. Forslaget er så fundamentalt fejlslagt, at

ændringer i småtingsafdelingen ikke kan ændre vores grundlæggende opfattelse, hvorfor Venstre dels klart må sige nej til bruttoskat, dels tage afstand fra det foreliggende lovforslag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF er vi ikke principielt modstandere af det, der kaldes for bruttoskatten. Vi har i årevis stillet forslag om, at alle skulle være medbetalende til dette system – også alle lønmodtagere, som hidtil ikke har bidraget, fordi de ikke har været medlem af en a-kasse. Vi har kaldt det noget andet, vi kaldte det, at alle skulle betale solidaritetsbidrag, men princippet er stort set det samme. Så det har vi intet imod, tværtimod.

Men hvis vi ser på, hvordan fordelingen er lagt i det foreliggende forslag, altså hvem der skal betale, og hvornår der skal betales til arbejdsmarkedsfondene, så må vi sige fra.

Arbejdsgiverne kommer ikke til at betale en krone til dette her før tidligst i 1997. Og jeg må indrømme, at jeg efter debatten under førstebehandlingen anser det for tvivlsomt, om de til den tid kommer til at betale til det. Sådan synes vi det ligger. Derimod skal arbejdstagerne betale rigeligt.

Vi finder også, at staten mindst skal fastholdes på 50 pct., og derfor er vi ikke tilhængere af denne »en tredjedel, en tredjedel, en tredjedelsmodel«, som i øvrigt heller ikke er rigtig. Men jeg må sige tillykke til Det Radikale Venstre, fordi de har fået deres forslag igennem. Vi støtter det som sagt ikke.

Derimod havde vi gerne set, at staten var blevet fastholdt på de 50 pct., for det er vigtigt, at staten – og hermed Folketinget – hele tiden er klar over, at vi også har et medansvar for, hvordan arbejdsløshedsudviklingen foregår. Det har man jo især mulighed for, når staten fastholdes på en bestemt procent. Så skal man diskutere den procent og dermed samtidig arbejdsløsheden, og det finder vi er vigtigt.

Vi mener også, det rigtige ville være, at arbejds-giverne kommer til at betale for de første otte dages ledighed. Vi har et problem, som hedder korttidsparkering på dagpengesystemet, og det var rigtigst at løse det, samtidig med at vi pålægger arbejds-giverne at betale mere til dette system. Og det kunne have været løst bedre ved, at vi siger, at arbejds-giverne

[LIII Gyldenkilde]

fremover skal betale de første otte dages ledighed.

Det, jeg her har sagt, ligger jo, om ikke milevidt, så alligevel et godt stykke fra, hvad der står i forslaget, og derfor har vi indstillet det til forkastelse.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal gøre det meget kort, for det bliver jo reelt gentagelser af det, vi sagde under førstebehandlingen.

Vi lægger ikke skjul på i Fremskridtspartiet, at disse fonde bestemt ikke er vores livret. Og vi er også bange for, at de tre fonde, der nu bliver, og som skal styres af finansministeren mere eller mindre enerådigt – så vidt jeg kan se i forslaget, er der en fem stykker, der skal hjælpe ham med det – meget let kan føre med sig, at det med tiden ender med, at man kommer her til Folketinget, for man starter let og elegant på de fem pct. med den opdeling, det giver, men i løbet af få år er den oppe på otte pct.

Men det, som jeg synes er fantastisk genialt gjort af regeringen ved dette lovforslag – det vil jeg da gerne, havde jeg nær sagt, rose den for, men jeg har altså gennemskuet det – er, at man starter meget stille og roligt med erhvervslivet. Kort sagt først i 1997 lader man dem betale en lille del. Jeg er da glad for, at det først kommer i 1997, men det var jo ret nærliggende at spørge finansministeren: Hvis vi prøver at skue 3-4 år længere frem, frem mod årtusindskiftet, hvor skal erhvervslivet så finde deres placering i relation til betalingen til dette system?

Det, der er væsentligt for mig – og jeg gentager det, indtil der engang bliver hørt efter – er, at man ikke kan komme uden om, at det rammer erhvervslivets konkurrenceevne, når man bliver ved med at vælte udgifter over på dette erhvervsliv, som jo er det eneste sted, de rigtige arbejdspladser kan skaffes. Når man tænker på, hvad der står i det nye startgrundlag, det lille fine hæfte, vi fik, trykt på glittet papir og med alle de store, flotte udtalelser om, hvad regeringen vil i relation til erhvervslivet, synes jeg ikke, man reelt efterlever det hverken med dette lovforslag eller med en masse andre ting, vi ser herinde, hvor man kan påpege, hvad det kommer til at koste erhvervslivet i øgede omkostninger.

Det ender, som vi ved, med, at arbejdsløsheden stiger. Vi har set de sidste tal fra EF, og skønt man lovede, at et ja til Unionen ville give en kæmpefremgang i beskæftigelsen, viser tallene fra hr. Henning Christophersen nu tydeligt og klart, at vi får øget arbejdsløshed på grund af mindre vækst inden for EF. Det sidste regeringen sikkert også før afstemningen. Man lod selvfølgelig bare være med at fortælle det, for at få det dér ja igennem. Nu har man fået ja'et, og så synes jeg, man skulle leve op til at finde ud af nogle ordninger, der betyder, at vi virkelig får nogle folk i gang med at arbejde i det danske erhvervsliv og så lade være med gang på gang at fremsætte forslag om love, der er med til at forringe erhvervslivets konkurrenceevne.

Vi må afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil blot bede hr. Poul Nødgaard om at huske længere end 2 eller 3 dage tilbage. Jeg beder hr. Poul Nødgaard huske tilbage til førstebehandlingen af dette forslag, hvor hr. Poul Nødgaard og jeg også havde en ordveksling. Jeg vil igen gerne understrege – og det blev også bekræftet af finansministeren på det tidspunkt – at skulle det mod forventning vise sig i 1997, at konjunkturerne og erhvervslivets belastning er anderledes, end det forventes nu, er regeringen indstillet på at tage diskussionen om dette arbejdsmarkedsbidrag op til fornyet overvejelse. Det blev sagt dengang, det blev bekræftet af finansministeren, og derfor synes jeg, at det er aldeles usagligt af hr. Poul Nødgaard at køre den vogn frem igen en gang, når demotiet kom klart under førstebehandlingen.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg blev helt overrasket over, at det allerede var min tur, men jeg skal heller ikke knytte så mange bemærkninger til det. Jeg har lyttet mig til, at positionerne hos Venstre og De Konservative, der gerne vil fremstille dette her som en skatteskrue uden ende, er helt upåvirket af de meget klare regler, der er i lovforslaget, om, hvilke udgifter der skal dækkes af disse bidrag. Jeg kan heller ikke indse, at hr. Kai Dige Bach har ret i sit ræsonnement om, at et arbejdsmarkedsbidrag opkrævet hos lønmodta-

[Finansministeren]

gerne, der modsvares og overtrumfes af betydelige indkomstskattelettelser, kan forøge prisen på arbejdskraft. Det tror jeg ikke er noget rigtigt ræsonnement om de økonomiske sammenhænge.

Fru Lilli Gyldenkilde var særlig optaget af, at arbejdsgiverne burde betale mere før 1997. Vi havde diskussionen under førstebehandlingen, hvor jeg stillede det sådan lidt mere teoretiske spørgsmål, hvem der i sidste ende betaler arbejdsgiverbidrag, for det er jo meget enkelt – og måske også en lidt for forenklet argumentation – at stille det op som et socialt onde, at lønmodtagerne skal betale et bidrag, men et socialt gode, at arbejdsgiverne skal betale ét, uden at prøve at tage i betragtning, hvordan sådan nogle bidrag, som man jo har haft ud over hele Europa i 100 år, egentlig påvirker løndannelsen i samfundet på lang sigt. Jeg mener stadig væk, som jeg vist også sagde under førstebehandlingen, at det nu mere er en teknisk og politisk afvejning, end det er et spørgsmål om, hvem der i sidste ende betaler regningen.

I den forbindelse vil jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at vi for en sikkerheds skyld – for ikke at overdrive de positive virkninger af regeringens skattereform – i de eksempler, vi har lavet på økonomien for mennesker i 1997 og 1998, faktisk har modregnet arbejdsgiverbidraget hos lønmodtagerne som en betaling, der i sidste ende ender hos lønmodtagerne, altså væltes tilbage i lønnen. Men det er klart, at hvis man i en given konjunktursituation havde en anden opfattelse, havde man også en risiko for et omkostningsproblem, som man måtte forholde sig til, og det var det, jeg hørte hr. Peter Duetoft nu igen præcisere.

Jeg har egentlig ikke med den meget korte debat, jeg har at spille op til, flere bemærkninger at gøre.

Hr. Kai Dige Bach var inde på spørgsmålet om de udenlandske specialister. Jeg forstod spørgsmålet sådan, om man skulle tage anledning til at sænke 30 pct.-skatten for disse udenlandske specialister på midlertidigt ophold her i landet, når vi nu pålægger dem arbejdsmarkedsbidrag. Det vil jeg gerne overveje, og det er noget, vi kan nå at tage fat på senere på året. Det er da rigtigt nok, at hvis man vil fastholde den samme virkning, som vi gik efter dengang, sker der en lille forskydning nu, som vi kan overveje, om vi skal rette op på.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Når finansministeren kommer så hurtigt til på talerstolen, kan det jo skyldes, at der er nogle mindre partier, der slet ikke lader deres ordførere sige noget om denne sag, og det kan man jo ikke lade være med at fundere lidt over.

Tilbage til spørgsmålet om arbejds løn. Når jeg bragte det ind i min tale, var det egentlig ikke, fordi jeg ville insinuere, at dette her i begyndelsen ville hæve skatten på arbejds løn, det vil jeg gerne medgive finansministeren. Jeg er selvfølgelig bange for det på længere sigt, hvis vi ikke begynder at tænke i en anden retning end at få skat på arbejds løn. For sagen her er jo, at når man laver en stor ændring, måtte det være tidspunktet, hvor man skulle begynde at føre skatten væk fra arbejds lønnen med den arbejds løshed, vi har, og det er derfor jeg tager det op i denne forbindelse.

Finansministeren gav ikke nogen forklaring på, hvorfor vi absolut skulle have ATP, LD og pensionskasserne til at administrere det, som arbejdsgiverne alligevel må lave et system til at administrere for resten af ordningen.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg er glad for, at hr. Kai Dige Bach og jeg er enige om, at den samlede virkning af det, der nu gennemføres, er, at man sænker skatten på arbejdsindkomst, og at man i kraft af arbejdsmarkedsbidraget udbreder det, der er tilbage af den, på et bredere grundlag, så det også i sig selv giver et bidrag til at sænke marginalsatserne.

Hvad angår opkrævningsformen – det glemte jeg ganske rigtigt at kommentere før – har vi overvejet det meget frem og tilbage. Der er bestemt argumenter i begge retninger: Hvem skal ende med at afregne pensionsbidraget? Ud fra en samlet afvejning – for vi har jo talt med både arbejdsgiverne, pensionskassesektoren og forsikringsselskaberne – må vi nok sige, at de ikke har samme opfattelse af, hvad der er mest praktisk, og overvejelserne frem og tilbage har ført regeringen til det punkt, at det her foreslåede er det sikreste, også i henseende til, at man ikke juridisk kan blive anfægtet med påstande om, at man griber ind i gældende overenskomster. Vi har så gjort det for at imødekomme forsikringsselskaber og pensionskasser i det, de har sagt om administrative belastninger ved

[Finansministeren]

denne manøvre, at vi giver dem en adgang til at afregne alene én gang om året. Det giver dem en likviditets- og rentegevinst, den sidste i størrelsesordenen 20 mio. kr., som kan siges at være en rimelig kompensation for den ulejlighed, denne lovgivning påfører sektoren.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Det er klart, at der ikke er nogen arbejdsgivere, der vil stå og råbe hurra for at få lov til at administrere mere, end de gør i forvejen. Men jeg er sikker på, at det er det enkleste system og først og fremmest det system, som samler tingene ét sted. Det fremgår også tydeligt af sagens bilag, at pensionskasserne og assurandørerne i det hele taget jo ikke under den samtale, man har haft med dem, har syntes, det var nogen god idé, at de skulle gøre det. Det lyder jo flot, når man siger, at man har talt med nogen, men hvis konklusionen er, at det vil de meget gerne være fri for, og man siger, at man har talt med dem, så fører det jo ingen steder hen.

Hvis nu finansministeren er venligt sindet over for udenlandsk specialistarbejdskraft til 30 pct., kunne det jo udmøntes i, at vi mellem anden og tredje behandling fik et ændringsforslag på begge dele. Hvis regeringen er enig i, at der er rent praktiske ting i ordningen, som måske ikke er hensigtsmæssige, så vi meget gerne, at de blev rettet nu i stedet for til efteråret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-4, ændringsforslag nr. 1 og 2, § 5, således ændret, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 6, § 6 i den nye affattelse, § 7, ændringsforslag nr. 4 og 5, § 8, således ændret, ændringsforslag nr. 6, § 9, således ændret, ændringsforslag nr. 7 og 8, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 9 og 10, § 11, således ændret, ændringsforslag nr. 11, § 12, således ændret, ændringsforslag nr. 12, § 13, således ændret, §§ 14-20, ændringsforslag nr. 13, § 21, således ændret, ændringsforslag nr. 14 og 15, § 22, således ændret, ændringsforslag nr. 16-19, § 23, således ændret, og § 24 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 327:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende reguleringer af overførsler m.v. (Ændrede reguleringsbestemmelser).

Af finansministeren (Lykketoft).

(Fremsat 25/5 93. Første behandling 1/6 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-5, ændringsforslag nr. 1 og 2, ændringsforslag nr. 3, § 6, således ændret, §§ 7-10, ændringsforslag nr. 4, ændringsforslag nr. 5-8, ændringsforslag nr. 9, § 11, således ændret, §§ 12 og 13, ændringsforslag nr. 10 og § 14, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.